

[Leif Hermann]

Nu bliver hovedbegrundelsen fra ministeren og fra ordførerne, at det er den tvangsmæssige, firkantede registrering, der er anstødsstenen. Jamen så lad os da lade være med at lave en tvangsmæssig, firkantet registrering. Lad os dog fortsætte det arbejde, der var i udvalget for at skabe en registrering, som kommunerne kunne leve med.

Der var heller ikke en eneste i udvalget, der var i tvivl om, at kommunerne skulle have de 63 mio. kr., som Kommunernes Landsforening ved skrivelse af 9. februar 1988 gjorde op at det ville koste at foretage den registrering.

Så skal man i øvrigt være opmærksom på, at dette jo ikke er 63 mio. kr. om året, det er 63 mio. kr. nu ikke over 10 år, men over 9 år. Så lang var registreringsfristen. Det at gå ud og sige til kommunerne: Vi lægger en byrde af kulturhistoriske sager på jer, der betyder, at vi gerne vil have, at I holder øje med, hvad der er af bevaringsværdige bygninger inden for jeres område, er det den byrde, man ikke tør gå ud til kommunerne med i dag? Man må sige, at denne regering unægtelig har en noget særpræget måde at tage hensyn til kommunerne på.

Men som jeg sagde, lad os finde en registreringsordning, der hviler på frivillighedens grundlag, som inddrager de registreringer, der allerede er der, for dette lovforslag handler jo ikke kun om registreringer. Det handler om skærpet lokalplanpligt i forbindelse med nedrivninger. Jeg har ikke hørt en eneste ordfører og heller ikke ministeren argumentere imod det. Det handler om, at vi ophæver 100-årsgrænsen. Jeg har ikke hørt en eneste ordfører eller ministeren argumentere imod det. Alle har stået og talt om informationer, vejledninger, at vi skal gøre det lempeligere osv. Naturligvis, det er indeholdt i lovforslaget.

Efter disse bemærkninger vil jeg gerne bede om en grundelse for at afvise dette lovforslag. Jeg er enig med miljøministeren i, at frivillighedsprincippet er en farbar vej, hvis det er således, at vi har en vis form for sikkerhed for, at det slår igennem. Når Folketinget blander sig i dette her, når Folketingets store flertal – bortset fra Fremskridtspartiet, der har holdt stien, om jeg så må sige, ren fra dagsordensdebatten i 1986 – har vedtaget en dagsorden, der ønsker at styrke bygningsfredningen, og når miljøministeren dengang for et år siden fremsatte et forslag loyalt i overensstemmelse med den

dagsorden, så har jeg ganske vanskeligt ved at se, hvorfor man ikke herfra skulle komme med den ikke særlig skræppe pegefing, der hedder: Vi vil gerne have en større indsats af kulturhistoriske og arkitektoniske årsager.

Fru Marianne Jelved henviste til sin ordførertale fra sidst, men glemte en enkelt ting i den ordførertale, nemlig den grundelse, fru Marianne Jelved gav for at tilslutte sig forslaget. Se, fru Marianne Jelved sagde dengang, hvis jeg må citere fra sp. 6382 fra Folketingets forhandlinger 1987–88 (1. samling):

»Det er vigtigt, at vi får skabt rammer og muligheder for disse bevaringshensyn. Der har været og er vel stadig tendenser i retning af, at det er billigere at rive ned og bygge nyt end at renovere og bevare.«

Se, den grundelse sprang fru Marianne Jelved over – af gode grunde – for den grundelse var jo netop substansen for at gå ind og sige, at det er et vigtigt miljø- og ikke mindst kulturpolitisk skridt, der tages med disse to sammenhængende forslag. Men hvordan kan det være et vigtigt miljø- og kulturpolitisk skridt, når det nu er ligeegyldigt, om forslagene vedtages?

Den konservative ordfører henviste til, hvad miljøministeren sagde, og dér vil jeg nu give hr. Knud Lind ret. Dengang, hvis jeg må citere fra Folketingets forhandlinger, sp. 6372, 1987–88 (1. samling), sagde den daværende konservative ordfører, hr. Engell, der såmænd også var formand for Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, men som nu er steget til andre højder, formentlig i kraft af de meritter, han indlagde sig dengang:

»Ministerens to forslag kan af regeringen opfattes som en prisværdig og passende måde at markere Christian den Fjerde-året og 70-året for vedtagelsen af den første bygningsfredningslov på . . .« Og så kom der nogle bemærkninger om, at Det Konservative Folkeparti selvfølgelig altid har syntes, det var godt at bevare det, der var bevaringsværdigt.

Nu er det selvfølgelig ikke Christian den Fjerde-år mere, og derfor behøver man heller ikke at have sådan noget, åbenbart. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Ole Bernt Henriksen: Når nu hr. Engell mente, at det var en værdig og vigtig måde at markere dette Christian den Fjerde-år på, var det så en ad hoc-betragtning, den konservative ordfører kom med dengang, eller